

ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ στην αὐλή· — στριμωγμένοι σκυφτοί.

Σιωπή.— Δάκρυα βουβά.

(Τοὺς εἶχε στείλει παραγγελία ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ νὰ μὴ μιλᾶνε γι αὐτὸ τὸ γεγονός· μὰ μιλήσανε. Μιλήσανε ἀψηφώντας καὶ τὰ βλέμματα τῆς ἄφωνης μομφῆς ποὺ τοὺς ἔριχνε κάθε τόσο ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μιλήσανε, μιλήσανε, ὥσπου μονάχοι τοὺς εἶδανε πὼς δὲν ἦτανε αὐτοὶ γιὰ νὰ μιλᾶνε γι αὐτὸ καὶ σωπάσανε, καὶ σκύψανε τὸ κεφάλι, στριμωγμένοι σὰν τ' ἀρνιά στὸν πλατὺ κάμπο).

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ μπαίνουν στην αὐλή, λυσίκομες, κλαμένες.

Σιωπή.— Δάκρυα βουβά.

(Δὲ μιλήσανε ἀκόμη τίποτα μεταξύ τους. Τὸ γεγονός ἦτανε ἀκόμη μέσα τους χαμένο, σὰ μιὰ γλυκειά, λυπητερὴ μουσικὴ. Κι ἂν θρυσκόντουσαν μονάχες ὅταν ἀρχίσανε νὰ μιλοῦν, θὰ ἐλέπανε γρήγορα πὼς αὐτὲς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλοῦν γι αὐτὸ, θὰ κλείανε τὰ χεῖλη, θὰ σκύβανε τὸ κεφάλι καὶ θ' ἀφουκρᾶζόντουσαν τὸ θαμπὸ τραγοῦδι τῆς ψυχῆς τους).

Μέσα σ' ἓνα λυγμό, ἐγίχανε κάτι λόγια ποὺ δὲν ἀκούστηκαν τι λέγανε.

ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ Σιωπή!... Σιωπή!...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ... Δὲ μιλάω... Ρωτάω... Καὶ τὴν ἐρώτηση τὴν κάνω στὸν ἑαυτό μου: Πότε θὰ τὴ σηκώσουν ;... Πότε θὰ τὴ θάψουν ;...

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Μονάχα οἱ γονεοὶ της τὸ ξέρουνε αὐτό.

Σιωπή.— Δάκρυα βουβά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ Ναί... οἱ γονεοὶ της τὴ διαφεντεύουνε τώρα... Δηλαδή, τώρα διαφεντεύουνε τὸ σῶμά της.

ΜΙ ΑΛΛΗ... Ναί... ἡ ψυχὴ της τοὺς ἀντιστέκονταν πάντα. Κι ὅταν τοὺς εἶπε περήφανα : « Ἄρνοῦμαι πατέρα καὶ μητέρα. Ἀκολουθῶ Ὀδηγὸν καλὸ σὲ δρόμο Λύτρωσης », κι ὅταν ταπεινωμένη, διωγμένη ἀπὸ σᾶς, ὁμολογοῦσε τὸ πάθος λέγοντας, σαστισμένη, μέρη ἀπὸ τὸ Ἑρωτικὸ Ἄσμα τοῦ Σαλωμών· κι ὅταν ντροπισσμένη, διωγμένη κι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Διδάσκαλο, ἔκλαιε σιωπηλά...

ΜΙ ΑΛΛΗ... Ὁ πατέρας της εἶπε στὸν Διδάσκαλο ἄγρια: «Πῶς ἄναψε τὸ λυχνάρι τοῦ γυναικείου εἶνε της μπροστά Σου ἀφοῦ δὲν εἶσαι νύμφιος της;» Κι ὁ Διδάσκαλος εἶπε στὸν πατέρα μιὰ παραβολή.

ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ Κανείς δὲν ἐννόησ' ἐκείνη τὴν παραβολή.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ Ἡ μητέρα της εἶπε στὸν Διδάσκαλο, μαλακά: «Πῶς Σὺ ποῦ στῆς Κανᾶ τὸ γάμο ἔδωσες νερὸ στοὺς μεθυσμένους ποὺ ζητήσανε κρασί, δὲν μπορεῖς νὰ τὴ ξεδιψάσης μὲ τὴν Ἄγαπῃ, τὸ πηγαῖο νερὸ τῆς διδασκαλίας Σου;» Κι ὁ Διδάσκαλος εἶπε στὴ μητέρα μιὰ παραβολή.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Κανείς δὲν ἐννόησ' ἐκείνη τὴν παραβολή.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ... Ὁ πατέρας της εἶπε στὸν Διδάσκαλο, παρακαλεστά: «Πῶς δὲ σβύνεις, λοιπόν, τὸ λυχνάρι τῆς τρελλῆς ποὺ σπαταλιέται ἀνωφέλευτα μέσα στοὺς Ἥλιους ποὺ Σὲ περιλαμβάνουν;» Κι ὁ Διδάσκαλος ρώτηξε τὴ γυναῖκα: «Πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ τὸ κάνω;»...

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ...Κ' ἡ γυναῖκα ἀπάντησε ἀδίσταχτα: «Ὁχι, Κύριε!...»,
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΛΕΣ Ὁχι, Κύριε!.. Ὁχι, Κύριε!..

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Καὶ εἶπε ὁ Διδάσκαλος τρίτη παραβολὴ ποὺ κανέναν πάλι δὲν ἐννόησε.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ Οὐτ' ἐγώ!

ΜΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ...Οὐτ' ἐγώ, οὔτε κανείς...καὶ θαρρῶ πὼς κ' οἱ τρεῖς παραβολὲς εἶχανε μονάχα μουσικὸ σκοπὸ...Κ' ἔτσι πρέπει, γιατί κι ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα μερέψανε καὶ μιλήσανε μαλακά-μαλακά...Κ' ἐμᾶς ἀκόμα, μᾶς γήτεψ' ἐκείνη ἡ μουσική...

Σιωπή.— Δάκρυα βουβά.

ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ...Ναί!...Κι ὅταν τῆς εἶπε ὁ Διδάσκαλος, «Πήγαινε πίσω μου Σατανᾶ, πειρασμὸς μοῦ εἶσαι,, καὶ σὺ Ἰωάννη, ρώτηξες: «Ἀληθινά, Κύριε; εἶνε σατανικὴ ἐνέργεια στὸ Πάθος τῆς,, ἔπαψε τὸ κλάμα καὶ κάρφωσε τὰ μάτι' ἀπάνω του...

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ...Ἐγὼ δὲ ρώτηξα... Εἶπα ἐκεῖνο ποὺ ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ ἡ Μαρία κοντά μου.

Ἡ ΜΑΡΙΑ...Ἐγὼ δὲν ἔβγαλ' ἀπ' τὰ χεῖλη μου αὐτὴ τὴν ἐρώτηση...

ΜΙ ΑΛΛΗ ΜΑΡΙΑ Οὐτ' ἐγώ...

ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ Οὐτ' ἐγώ...

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ...Κάρφωσε, εἶπα, τὰ μάτια της ἀπάνω του, καὶ ξαστερώνανε...Χαιρότανε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, βλέποντας ποὺ δὲν ἀπαντοῦσε, ριγμένους σὲ ἀμηχανία...

- ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Δυστυχισμένη γυναίκα!.. ; γιατί την δνόμοσες δυστυχισμένη!...;
- ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ Ἄμμηχανία!..; Γιατί εἶπες πὼς ὁ Διδάσκαλος ἔπεσε σὲ ἄμμηχανία;!..
- Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Ἔ!..Καλά!.. Σιωπή!.. Μήπως εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ ἐρέθη σὲ τέτοια θέση;..
- ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ Ὡ!.. Ὡ!..
- Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Δηλαδή... καθὼς τότες ποὺ ρωτήθηκε γιὰ τὸν φόρο στὸν Καίσαρα... Καθὼς τότες ποὺ ἔγραψε στὴν ἄμμο τὴν ἀπάντησι γιὰ τὴν πόρνη...
- ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ Καλά...μὰ γιατί εἶπες δυστυχισμένη γυναίκα!
- Ο ΜΑΘΗΤΗΣ Μὰ μήπως δὲν πέθανε ἀπ' αὐτό;... Μήπως δὲν ἔχασε τὴ ζωὴ ποὺ καλύτερα θὰ δούλευε στὶς παραγγελίες τοῦ Κυρίου;...
- Η ΓΥΝΑΙΚΑ Ὡ!... Ὡ!.. Σιωπή! Ἐσεῖς ἔτσι ἐχτιμάτε τὴ θυσία!... Ἔτσι μιλήσατε καὶ γιὰ τὸ μῦρο ποὺ ἀσώτεψε στὸ σῶμά του... Ἔτσι κλάψατε καὶ τὸ ἀλαβαστρένιο βάζο ποὺ ἔσπασε στ' ἀνέγγιχτα τοῦ πόδια τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε πὼς δὲν εἶχε πειὰ μέσα οὔτε σταλαγματιὰ καὶ γι' αὐτά!.. Μὰ θυμηθῆτε λοιπὸν τὶ σᾶς εἶπε ὁ Διδάσκαλος: "Ἀφῆστε τὴ Μυροφόρα Γυναίκα, τὶ πολλὴ εὐχαρίστησι μοῦ ὄψεκε καὶ παντοῦ ὅπου στὸν κόσμῳ κηρυχτοῦνε τὰ καθέκαστά μου, νὰ μὴ λησμονηθῆ νὰ διαλαληθῆ κι αὐτὸ γιὰ μνημόσυνό της..."
- ΜΙ ΑΛΛΗ Κ' ἐγὼ μῦρο μαζεύω στὸ λαγίγι... Μῦρο μαζεύω σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ ὅπου τὸ βρῶ γιὰ Κεῖνον...
- ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ Ἐγὼ, σ' ἓνα κοντὶ φυλάω πολῦτιμο εὐωδερὸ λιθάνι...
- ΜΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ Ἄ!... Ἐγὼ γιατί θὰ συχνόλουζα, θὰ συχνοχένιζα τὰ μαλλιά μου καὶ θὰ τὸ χαιρόμουνα ποὺ μακραίνουν κι ἀστράφτουν σὰ χρυσαφένια, ἃ δὲν ἀπάντεχα μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ τὰ χρειαστῆ μαξιλάρι τοῦ κεφαλιοῦ του ἢ σφουγγισίτρι τῶν ποδιῶν του!..;

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ